

LENGYEL JÁNOS

INTERJÚ EGY MARSLAKÓVAL

Amikor a nagyságos főszerkesztő úr már a harmadik cikket dobta a szemetes kosárba, tudtam, hogy lépnem kell, különben derékba török újságírói karrierem, mielőtt még kiteljesedett volna. Máris megfogalmazódott bennem a nagy ötlet. Egy igazi nyerő sztori. Korábban már készítettem riportot a Pokolban és a Mennysországnak kapujában, de a főnöknek egyik sem tetszett. Szerinte a téma nem volt túl eredeti, pedig rengeteg munkám feküdt mindkettőben. Könnyen beszélt, hiszen az előbbit hírből sem ismeri, az utóbbit meg inkább belülről. Az ízlésének nem fekszik a pórnép gondja. No meg az is közrejátszott, hogy a bögyös kolleganő ezt jobban csinálta, mármint a fekvést. Méghogy a nők el vannak nyomva és kevésbé tudnak érvényesülni a munkahelyükön? Az én esetemben a kollegina kétségtelenül mellbedobással győzött.

Szóval elmémet újra megvilágította az elhatározás lámpása, interjút készítek egy Marslakóval. Mert ugye készült már interjú egy vámpírral, meg a Halállal is, de egy földönkívülit, egy valódi idegent tudtommal még egyik szóforgatónak sem sikerült megszólaltatnia. Igazi kihívás volt a számomra, és én szeretem az efféle kihívásokat. A szakirodalomból és a filmvászonról értesültem, hogy történtek már mindenféle típusú találkozások, meg rejtélyes elrablások, de eddig még senkinek nem jutott eszébe, hogy meginterjúvoljon egy valódi Marslakót. Ha E. T. hazatelefonált, gondoltam, én is felhívok néhány szakembert, vajon hogyan tudnék találkozni egy igazi földönkívülivel. Ha lehetséges, egy fejjessel, úgy értem humanoiddal. Nincs kedvem csevegni valami gondolkodó masszával, rovarral, vagy dühös paradicsommal. Jack Nicholsontól megtudtam, hogy a marslakóknál a „békével jöttünk” kifejezés semmi jót nem jelent. Igaz, a Földön is számos jelentése van e szónak. Rengeteg béketeremtő háború ütött már sebet égitestünk felszínén. Az átlagember pedig többnyire csak a felszínt látja.

Az urológusok, akarom mondani az ufológusok több ötletet is feldobtak. Az egyikük szerint a legbiztosabb, ha elmegyek az USA-ban lévő Roswellbe. Ott állítólag olyan gyakran fordulnak meg idegen járművek, mint amilyen gyakran állítanak valótlanságokat a politikusok. Ám ez kissé

macerás lenne a számomra, no meg a költségek. Szűk a keret a lapnál. Valahogy mégiscsak ki kell gazdálkodni a pénzt, amiből a főnök és a kollegina elutazhatnak a Karib-tengerre.

Egy másik szaktekintély azt tanácsolta, keressek egy csinos gabonakört és várjak türelmesen, egyszer csak megjelenik a fény az éjszakában. Ami be is következett, a gazda jött a fiával. Alig tudtam megmenekülni, azt gondolták, én tettem kárt a vetésükben. Ezt követően egy igazán szakavatott férfiúhoz fordultam. Fox Mulder sorozat-ügynök szerint a Déli-sarkon létezik egy titkos katonai bázis, ahol rengeteg földönkívüli van. Biztosan találok ott egy marslakót is. Sosem szerettem a hideget, a télben is talán csak a forralt bort. Így hát ez a lehetőség sem jöhetett számításba. Ám ekkor már elterjedt a hír, hogy van egy újságíró, aki egy marslakóval szeretne interjút készíteni. Nagy az univerzum, mégis gyorsan terjed az információ. A sötét zsaruk már bizonyították, hogy a pletyka nemcsak a homo sapiensre jellemző, mint ahogy az exhibicionizmus sem. Bár abban már nem vagyok biztos, hogy odakint is ezekkel a szavakkal jellemzik az említett fogalmakat.

Fáradtan tértem meg a belvárosi egyszobás lakásba. A kudarc rányomta bélyegét a kedélyállapotomra. Megittam egy sört és bekapcsoltam a tv-t. A BL-forduló eredményeit ismertették. Nem tudom, mikor aludtam el. Arra ébredtem, hogy egy alak áll az ágyam mellett. Megrémültem. Az jutott eszembe, hogy már megint a szomszédban lakó kisebbségi jött át reklamálni, késsel a kezében. Bevillant az agyamba, hogy kínos csönd van, de akkor ki ez a fickó, vagy inkább gyerek? Fényt gyújtottam. Meghökkenve láttam, hogy egy kistermetű humanoid áll előttem csillogó ruhában. Jobb kezét feltartva üdvözölt. Magyarul. Bár éreztem rajta valami archaikus kicsengést, de kétségtelenül az anyanyelvemen beszélt.

– Üdvözlét, Földi. Hallám Marson lakozó egyént keresel az beszélgetésbe való invitálás ürügyén.

– Isten hozta, idegen. Valóban szerettem volna interjút készíteni egy marslakóval.

Ekkor lehunyta két hatalmas szemét. Koncentrált. Éreztem, mintha az elmém polcain kutatna. Később megtudtam, hogy akkor hangolódott rá a XXI. század magyarjára. Hát biztosan nem volt könnyű dolga kihámozni az évszázadok során rátapadt szennyből. Miután helyet kínáltam, megkérdeztem:

– Hogyan kerül a szobámba?

– Az ajtón át – hangzott a logikus válasz.

– Értem. Megkérdezhetném, honnan értesült a terveimről?

– Már a környező rendszerekben is erről beszélnek. Amiről az emberek tudnak, az sosem marad titokban. A ferengik már üzletet is csináltak belőle, fogadásokat lehet kötni az ügy sikerére. Nagyon lehet kaszálni, ha mégis leközlök az interjú.

Ekkor hasított elmémbe a felismerés, hogy még be sem mutatkoztunk egymásnak. Mintha csak a gondolataimban olvasna, megszólalt.

– Lórsram A Kogyav Negedi. Szülőbolygómat ti Marsként ismeritek. Az interjú miatt jöttem. Megspóroltam Önnek néhány fényévet. Remélem nem bánja.

– Természetesen nem. Lengyel János vagyok, innen a Jósika utcából, de amúgy Beregszászban születtem, a Vérke partján.

– Tudom, tudom, Ön erdélyi.

Bosszúsan szisszentem fel, hát még a Marson sem tudják, hogy hol van Kárpátalja? De inkább hallgattam, ezúttal nem volt kedvem elismételni a mondókámat századszor is.

– Milyen jól beszél a magyart – jegyeztem meg, amit általában nekem szoktak mondogatni.

Margarinos kenyérral és dobozos sörrel kínáltam. Volt még otthon grecska is, de a korábbi rossz tapasztalataimra gondolva, inkább nem próbálkoztam vele. Egykori barátnőm még az orvosi látéletben is feltűntette, hogy szülővárosomban járva evett valamit és attól fájdult meg a hasa egy teljes hétre.

– Sokáig voltam kereskedelmi attasé a Szíriuszon – válaszolta iménti kérdésemre.

– Már értem. Akkor ön fontos személyiség odahaza.

– Csak voltam. Ma már, ahogy a Földön mondják, nyugdíjas vagyok. Időm, mint az univerzum, kedvemre utazgathatok.

– Járt már korábban is a bolygónkon?

– Hát persze, többször is. Egyszer meghibásodott a járművünk és lezuhantunk egy helyen, amit önök Közel-Keletnek neveznek. Ha jól emlékszem, akkoriban másként hívták.

– Mikor volt ez?

– Azt hiszem földi időben számítva, úgy kétezer éve. Még kezdő utazó voltam a tudományos flottánál. Alapos fejmosást kaptunk a főnökeinktől, hiszen a földlakók majdnem megláttak minket. A hajónk hajtóműve kigyulladt és hullócsillagként hasítottunk át az égbolton. Azonnal három megszállott eredt a nyomunkba.

– Hogyan menekültek meg?

– Erre járt egy arkádiai úrhajó, észlelte a segélyhívásunkat és felvett. Szerencsére akkorra már a goaudok régen elhagyták a Földet a nagy lázadás miatt.

– Ezek szerint más bolygókon élő lények is látogatják planétánkat?

– Természetesen. Én a földi munkám során legalább egy tucat faj képviselőjével találkoztam.

– Milyen célból látogatnak el hozzánk?

– Ó, az változó. Valaki tudományos célból, sokan úrturizmus keretében jönnek, mások csak egyszerűen tudni akarják, mire készül az emberiség. Vannak köztük olyanok, akik előszeretettel avatkoznak bele az emberek életébe. Különösen két faj jeleskedik ebben, különböző szándékkal. A Földön csak úgy nevezik őket, a Jó és a Rossz.

– Meg a Csúf. Igaz, hogy az emberiséget a Vadászok tenyésztették ki, hogy élő keltetők legyenek a savvérű hullók számára?

– Erről nincs információm, az akta több ezer fény-évre titkosítva van.

– A marslakók miért utaznak hozzánk?

– Több célból is. Kezdetben katonai felderítést végeztünk, de hamar rájöttünk, hogy az emberiség egyelőre nem jelent veszélyt ránk, sokkal inkább önmagára. Ma már tudjuk, alábecsültük önöket.

– Ezt hogy érti?

– Fajom képviselői évezredekken keresztül jártak a Földre. Sokszor hosszú időt töltöttek itt. Akarva-akaratlanul átvettek bizonyos emberi jellemzőket, szokásokat.

– Tudna mondani egy példát?

– Korábban nem ismertük az irigységet, sem az önzést. A beképzeltség- és a hivalkodásra szavunk sem volt. A nemtörődöm marslakót, a Földről kölcsönzött kifejezéssel, ma is „pohujisznak” nevezzük.

– Nocsak. Ebből az derül ki, hogy sokat jártak Oroszországban.

– Sajnos igen. Egyik barátom Szibériában vesztette életét, amikor felrobant a járművük, ez az emberi időszámítás szerint az 1900-as évek elején történt. Az egyik kereskedelmi cégünk télországból importálta a szögesdrótot, a munkatáborokat és a vodkát. Nem is tudom melyik volt rombolóbb hatású.

– Nocsak, ez igen érdekes. Kérem, folytassa!

– Igen, sajnos, bizonyos tekintetben, mi sem vagyunk különbek az embereknél. Elsőként mindig a rosszat vesszük át. Mint például a klingonoktól azt a borzalmas zenei irányzatot, a varangyoktól meg a sajátos öltözködési stílusukat. Akkor már inkább az önök retro módija.

– Mi készítette arra, hogy megkeressen engem?

– Természetesen egy másik, az emberektől átvett tulajdonság: az exhibicionizmus, ahogy Cicero népe ezt emlegette. No meg szeretek beszélgetni, eszmét cserélni. Olyan vagyok, mint önöknél a politika-csinálók, rengeteg eszmét cseréltem már életem során.

– Ez nagyon érdekes. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen nagy hatással vagyunk az idegenekre. Én mindig úgy véltem, ez inkább fordítva igaz.

– Valószínűleg a témáról szóló könyvekre és filmekre gondol. Magam is írtam egy ilyen regényt, de nem lett közismert. Annál nagyobb sikert arattam odahaza az emberekről írt műveimmel. A Mars TV-n már kétszáz éve fut egy sorozat, aminek én írom a forgatókönyvét.

– Ezek szerint egy kollégát tisztelhetek önben?

– Á, nálam ez csak hobbi.

– Akkor térjünk vissza a többi idegenhez! Kik szoktak megfordulni a Földön?

– Gondolom E. T.-t már ismeri, no meg Morkot az Ork bolygóról, meg Clark Kentet.

– Igen. Ezek a fickók szinte kivétel nélkül az Egyesült Államokban bukkannak fel.

– Én egyszer jártam ott, de beszédtem egy csúnya gyomorrontást egy San Francisco-i gyorsbüfében. Ennyi elég is volt.

– Korábban éppen az Egyesült Államokban kapott szárnyra az a feltételezés, hogy a magyarok földönkívüli eredetűek.

– Erről sem nyilatkozhatok, ez az akta örökre titkosítva van.

– Sok földi regény és film arról szól, hogy a Földet a Marsról fogja érni a támadás.

– Igen, tudok erről, de csak aljas rágalom. A Csillagközi Bíróságon be is pereltük H. G. Wells urat. Jellemző az emberek megbízhatatlanságára, hogy még az ítélethirdetés előtt elhunyt.

– Összességében mi a véleménye az emberiségről?

– Erre a kérdésre inkább nem válaszolnék. Nem szeretném megsérteni sem önt, sem a fáját. Úgy vélem, nagy ostobaság volt betenni a lábunkat a Föld légterébe.

– Ha így vélekedik, miért tartja fontosnak, hogy szerepeljen egy földi sajtótermékben.

– Ugyan már, kedves barátom. Gondolkodjon racionálisan! Ugyan ki fog hinni magának? Jobb esetben szenzációhajásznak tartják majd, rosszabb esetben diliházba zárják. Sokan jártak már így. Az elme kétélű fegyver, sokszor fordul a tulajdonosa ellen. Korábban az idegenekkel találkozó embereket vagy szentnek tartották, vagy megégették. Néhány vicces kedvű földönkívüli igencsak megréfkálta a földlakókat.

– Elgondolkodtató.

– Régebben könnyebb volt a dolgunk. Ha valaki véletlenül meglátott egy marslakót vagy más idegent, az ördögnek vagy valamelyik szolgájának vélte és messze elmenekült. Más esetben angyalnak vagy más teremtménynek, akiktől szintén ajánlatos volt tartózkodni. Ma meg minden zugban lesnek, klubokat alapítanak, üzengetnek stb. Ki érti? Olyan ez, mint amikor az ember a szafarin azt veszi észre, hogy a hiéna kapja lencsevégre, vagy az oroszlán kamerázza.

– Érdekes hasonlat, szívesen elolvasnám az egyik regényét.

– Lehet róla szó, de még le kell fordítanom magyarrá. Majd megkérem az egyik szíriuszi barátomat.

Néhány nap múlva a postás csengetett be hozzám, küldeményt hozott. Furcsa csomagon furcsa feladói címzés. Kozmikus beszélgetőtársam regényének egy példánya volt. A borítón a szíriuszi állami fordítóiroda hivatalos pecsétje. Fölötte pedig egy ismerős motívumot fedeztem fel, pántos korona alatt hármás halom, kettős kereszt, vörös-ezüst sávozott mezők.

